

Sygn. akt VI GC 767/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant st sekretarz Urszula Łukasik

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 1 798,65 zł (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 9 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 807 złotych (jeden tysiąc osiemset siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3) nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasy tut. sądu) kwotę 141,92 zł (sto czterdzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 767/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 kwietnia 2016 roku (data prezentaty Sądu) powódka (...) sp. z o.o. w K. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 1.798,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 9 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 1 marca 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanej M. K.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. W dniu 7 marca 2016 r. poszkodowana zleciła powódce naprawę pojazdu oraz zawarła z powódką umowę przelewu wierzytelności. Po dokonaniu oględzin pojazdu pozwana uznała szkodę za szkodę całkowitą. Po weryfikacji zakresu uszkodzeń warsztat naprawczy stwierdził, że jest w stanie przywrócić pojazd do stanu sprzed zdarzenia nie przekraczając jego wartości, w związku z czym dokonał naprawy

pojazdu. Koszt naprawy wyniósł 4.498,65 zł. Pozwana dokonała weryfikacji przedstawionej faktury uznając za zasadne wymianę części zamiennych lecz nie uznając pozostałych kosztów naprawy. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty jednak ta nie wypłaciła kwoty należnego odszkodowania.

W dniu 15 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 1034/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła że roszczenie powódki uznaje za niezasadne. Pozwana wskazała, że rozmiar uszkodzeń pojazdu był na tyle rozległy, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody było ekonomicznie nieuzasadnione z uwagi na fakt, że koszt naprawy pojazdu przewyższał jego wartość. Zdaniem pozwanej poszkodowana dokonała naprawy pojazdu niezgodnie z technologią producenta, w tym nie wymieniając uszkodzonych części blacharskich.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 1 marca 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanej M. K.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Dowód: akta szkody na płycie CD (k. 110).

W dniu 7 marca 2016 r. poszkodowana i powódka zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do dochodzenia odszkodowania w związku ze szkodą z dnia 1 marca 2016 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 11).

Poszkodowana zleciła powódce dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Powódka dokonała naprawy uszkodzonego pojazdu. Z tytułu napraw powódka wystawiła na rzecz poszkodowanej fakturę VAT w kwocie 4.498,65 zł.

Dowód: karta przyjęcia samochodu do warsztatu (k. 10), faktura VAT (k. 12, 14), potwierdzenie odbioru samochodu po naprawie (k. 13), dokumentacja zdjęciowa (k. 14, 76-77).

Pozwana przyznała poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 2 700 zł tytułem szkody całkowitej w pojeździe.

Dowód: decyzje pozwanej (k. 15, 39-40v, 45v-48v, v-46v, 55, 57).

Wartość samochodu na miesiąc marzec 2016 r. przed szkodą wynosiła 6100 zł brutto, Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym na marzec 2016 r. po szkodzie wynosiła 1200 zł. Uzasadniony koszt naprawy samochodu T. (...) wyniósł 10.348,45 zł brutto.

Dowód: wycena (k. 41-42, 57v-58, 61-62), kalkulacja (k. 42v-44v, 51-54, 59-61, 62v-65), raport zamknięcia aukcji (k.65v-66v) raport wystawienia aukcji (k. 67v-68), pisemna opinia biegłego R. P. (k. 115- 139), ustna opinia biegłego R. P. (k. 195-197).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 6 kwietnia 2016 r. pozwana wezwała powódkę od zapłaty kwoty 1 798,65 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 17, 45).

Oceniając materiał dowody zgromadzony w sprawie wskazać należy na dowody z dokumentów, którym Sąd dał wiarę w całości, gdyż nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania. Sąd uznał też za wiarygodną pisemną i ustną

opinię biegłego R. P. jednak tylko w części dotyczącej wartości samochodów poszkodowanego przed szkodą oraz po szkodzie. W tym zakresie jest ona logiczna, pełna i rzetelna. Sąd uznał również opinię biegłego w zakresie jej wniosków dotyczących wartości naprawy częściami nowymi i oryginalnymi według cen roboczogodziny na poziomie 95 zł netto, jednakże nie zgadza się z wnioskami biegłego dotyczącymi okoliczności polegającej na tym, że naprawa dokonana innymi częściami, nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed szkody. W tym zakresie pozostają one sprzeczne ze stanem rzeczywistym, ponieważ pojazd został dopuszczony do ruchu i przeszedł przegląd, a następnie został sprzedany innemu użytkownikowi. W takiej sytuacji nie można zgodzić się z opinią biegłego w tym zakresie, ponieważ pozostaje w sprzeczności z pozostałymi okolicznościami faktycznymi w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powódkę (...) sp. z o.o. w K. przeciwko (...) S.A. w W. zasługiwało w na uwzględnienie całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłankę należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanej.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego oraz okres najmu pojazdu.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu motoryzacji dla ustalenia czy pojazd uszkodzony w wyniku zdarzenia z 01/03/2016 został przywrócony do stanu sprzed szkody zgodnie z technologią producenta, czy jego naprawa była ekonomiczna i uzasadniona, jaka była wartość pojazdu przed szkodą, koszty naprawy zgodnie z technologią producenta przy przyjęciu części nowych i oryginalnych oraz alternatywnych części zamiennych przy uwzględnieniu rzeczywiście użytych części do naprawy oraz przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodziny stosowanych w tamtym czasie przez zakłady naprawcze podobne do zakładu powoda.

Powołany w sprawie biegły sądowy stwierdził, że wartość samochodu na miesiąc marzec 2016 r. przed szkodą wynosiła 6.100 zł brutto. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym na marzec 2016 r. po szkodzie wynosiła 1.200 zł. Uzasadniony koszt naprawy samochodu T. (...) po szkodzie wynosił 10.348,45 zł brutto, przy przyjęciu, że do naprawy użyto części nowych i oryginalnych, a wysokość roboczogodziny wynosi 95 zł netto. Sąd w zasadniczej części przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu wartość samochodu na miesiąc marzec 2016 r. przed szkodą wynosiła 6.100 zł brutto, wartość pojazdu w stanie uszkodzonym na marzec 2016 r. po szkodzie wynosiła 1.200 zł natomiast uzasadniony koszt naprawy samochodu T. (...) wynosił 10.348,45 zł brutto. W niniejszej sprawie Sąd stanął również tak jak biegły na stanowisku, iż wartość pojazdu po szkodzie powinna zostać obliczona na podstawie metody stopnia uszkodzenia pojazdu a nie na podstawie internetowej oferty przedłożonej przez pozwaną.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że gdyby koszt naprawy samochodu był znacznie wyższy od wartości samochodu przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. Takie ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia nie pozostaje w

sprzeczności z zasadami określonymi w art. 361 § 2 i art. 363 § 1, ani w art. 822 k.c. (wyrok SN z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 903/00). Należy wskazać, że z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa samochodu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia. Jeżeli więc poszkodowany wybrał restytucję, a skutkiem naprawy nastąpił wzrost wartości samochodu, to świadczenie ubezpieczyciela obejmuje pełny koszt naprawy pomniejszony o wzrost wartości samochodu (wyrok SN z dnia 20 lutego 1981 r., I CR 17/81, OSNC 1981, nr 10, poz. 199). Niemniej jednak za utrwalony uznaje się pogląd, że koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c.

W niniejszej sprawie wartość pojazdu przed wypadkiem wynosiła 6.100 zł natomiast po wypadku wartość pojazdu wynosiła 1.200 zł. Zatem różnica wartości samochodu sprzed i po wypadku wynosiła 4.900 zł. Poszkodowana zdecydowała się na naprawę pojazdu, której koszt wyniósł 4.498,65 zł, zatem nie doszło do wzrostu wartości pojazdu w następstwie naprawy w stosunku do jego wartości w dniu wypadku. Koszty naprawy nie przewyższyły wartości pojazdu sprzed szkody. Z danych dotyczących dalszych losów pojazdu wynika, że pojazd został dopuszczony do ruchu i był użytkowany przez kierowców, najpierw poszkodowaną, a następnie nowego nabywcę.

Na marginesie należy dodać, że skoro mamy do czynienia z odszkodowaniem, to bez znaczenia jest czy chodzi o odszkodowanie z tytułu równicy w kosztach naprawy, czy za szkodę całkowitą. Niewątpliwie w niniejszym postępowaniu pozwana nie wypłaciła poszkodowanej odszkodowania w pełnej wysokości z tytułu poniesionej szkody. Wypłaciła kwotę 2 700 zł tytułem szkody całkowitej. Z opinii biegłego wynika, że z tytułu szkody całkowitej pozwana winna była wypłacić kwotę 4 900 zł, podczas gdy wypłaciła tylko kwotę 2 700 zł. Do wypłaty pozostaje zatem kwota 2 200 zł tytułem odszkodowania. Powód dochodzi w niniejszym postępowaniu kwoty mniejszej – to jest kwoty 1 798,65 zł.

Mając na uwadze wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.798,65 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powódka domagała się zasądzenia ustawowych odsetek za opóźnienie liczonych od dnia 9 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty. Powyższe żądania pozostawały uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 90 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 500 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii przez biegłego sądowego, 1200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych co daje łączną kwotę 1 807 zł.

W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Mając na uwadze powyższe Sąd nakazał pobrać od pozwanej kwotę 141,92 zł tytułem kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa na sporządzenie przez opinii biegłego sądowego, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk